

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/287/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112217925
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6112217925.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni U. C., nar. XX. X. XXXX, bytom F. F. U. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Važecká 16, IČO: 42176778, v konaní právne zastúpeného splnomocneným advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Advokátska kancelária Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, o zaplatenie 839,41 EUR s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/20/2013-122 zo dňa 8. 3. 2013, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa zamietol, a vo výroku o trovách konania navrhovateľa **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým navrhovateľa zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania v sume 47,30 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka **m e n í** tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy prvostupňového konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 141,79 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do troch dní.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 111,36 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne do troch dní.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľa zamietol a zaviazal ho nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 47,30 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepri znal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že navrhovateľ sa návrhom vo veci samej domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 839,41 EUR spolu s 9,5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 22. 4. 2010 do zaplatenia, úrokom z omeškania v sume 277,27 EUR a náhrady trov konania z titulu neuhradených záväzkov odporkyne vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, ktorú uzatvorila odporkyňa s právnym predchodcom navrhovateľa. Okresný súd mal po vykonanom dokazovaní za preukázané uzatvorenie zmluvy o úvere odporkyňou dňa 16. 11. 2005, ako aj skutočnosť, že odporkyňa

záväzok voči navrhovateľovi v dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uznala. Na základe vznesenej námietky premlčania vedľajším účastníkom, spolu s ktorou námietkou vedľajší účastník poukázal na skutočnosť, že odporkyňa si uvedenou dohodou značne zhoršila svoje postavenie, dohoda bola uzatvorená len za účelom dosiahnutia uznania premlčaného záväzku a odporkyňa nebola poučená o súvislostiach týkajúcich sa premlčania, okresný súd nepovažoval návrh navrhovateľa za dôvodný. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že uvedená dohoda má formulárový charakter a bola vypísaná zástupkyňou navrhovateľa v byte odporkyne. Z výpovede odporkyne mal súd za preukázané, že dôvodom, pre ktorý odporkyňa túto dohodu podpísala, bolo uzatvorenie dohody o splátkovom kalendári, pričom nemala vedomosť o tom, čo znamená bod 2. tejto dohody (uznanie záväzku). Takéto konanie okresný súd považoval za nekalú obchodnú praktiku, keď podpisovaním splátkového kalendára spotrebiteľ podpísal zároveň aj uznanie záväzku, ktorá skutočnosť spotrebiteľa znevýhodnila, pričom bol využitý nedostatok jeho právneho vedomia. Konštatoval, že takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu. Ďalej poukázal na skutočnosť, že uznanie dlhu má obsahovať záväzok dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a aj čo do výšky. Tento dlh musí, teda, byť dostatočným spôsobom identifikovaný. V bode 2 dohody je však uvedené, že predmetom uznania je záväzok vzniknutý zo zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom Consumer Finance Holding, a. s. dňa 11. 11. 2005, pričom zmluva bola uzatvorená medzi odporkyňou a subjektom Tatra Credit, a. s., dňa 16. 11. 2005. Zo samotnej dlžnej sumy navyše nevyplýva spôsob jej výpočtu, ani výpočtu príslušenstva. Takýto právny úkon preto okresný súd nemohol považovať za právne relevantný. Preto po tom, čo mal za preukázané, že premlčacia doba uplynula v decembri 2010 a návrh na začatie konania bol na súd podaný až dňa 23. 7. 2012, návrh navrhovateľa zamietol. V konaní neúspešnému navrhovateľovi okresný súd náhradu trov konania nepriznal. Pokiaľ sa jedná o trovy vedľajšieho účastníka, okresný súd konštatoval, že odporkyňa bola v konaní úspešná práve z dôvodu vznesenia námietky premlčania vedľajším účastníkom. Z týchto dôvodov okresný súd považoval trovy vedľajšieho účastníka za účelne vynaložené, náhradu týchto trov však v zmysle § 150 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“) krátil na jednu tretinu (47,30 EUR), a to z dôvodu, že u vedľajšieho účastníka sa jedná o opakované zastupovanie v obdobných veciach, pričom sa jedná o administratívne a právne nenáročné podania.

Rozsudok okresného súdu napadol odvolaním navrhovateľ, aj vedľajší účastník na strane odporkyne.

Navrhovateľ svoje odvolanie smeroval voči všetkým výrokom rozsudku okresného súdu. Uviedol, že dňa 18. 3. 2010 odporkyňa podpísala dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej uznala svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy o úvere vo výške 854,41 EUR s príslušenstvom čo do dôvodu aj čo do výšky. Uvedená dohoda spĺňa všetky zákonné náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň odporkyňa potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Došlo, teda, k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka (teda miesto pôvodnej premlčacej doby začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba), zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka (na rozdiel od uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka) viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. Odporkyňa pritom sama žiadala o možnosť splácať dlžnú sumu v splátkach, nakoľko nebola schopná uhradiť dlžnú sumu naraz. Navrhovateľ uvedené odporkyni umožnil a je logické, že si musel zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky. Preto je absurdné hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzatvorením dohody, keďže ide o slobodný prejav vôle odporkyne. Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporkyni je umožnené splácať záväzok v splátkach. Ide o zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom, pričom navrhovateľ ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného vyplýva, že ustanovenie dohody o tom, že odporkyňa uznáva svoj záväzok, nemohlo byť odporkyni vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na túto dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vo vzťahu k výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. súd prizná úspešnému účastníkovi náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. V danom prípade sa však o účelné trovy konania nejedná, keď vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keď navyše má vo svojich radoch členov, ktorí majú

právnické vzdelanie. Na vstup vedľajšieho účastníka do konania nebol žiaden dôvod, vedľajší účastník nevykonával úkony nevyhnutné pre úspech odporcov vo veci a vykonanie uvedených právnych služieb nemalo na rozhodnutie súdu žiadny vplyv. Pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania vedľajší účastník nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, navyše viaceré procesné podania zbytočne opakuje. Na základe uvedeného odvolateľ navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu zmeniť a návrhu navrhovateľa vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Spolu s odvolaním si uplatnil i trovy konania.

Vedľajší účastník na strane odporkyne odvolaním napadol len výrok rozsudku, ktorým bol navrhovateľ zaviazaný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania v sume 47,30 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne. Bol pritom názoru, že okresný súd mal priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov v celom rozsahu. Argumentácia o krátení trov konania je nepresvedčivá a rovnako nespravodlivá, keď navrhovateľovi v konaniach, do ktorých vedľajší účastník z kapacitných dôvodov nevstúpi, okresný súd náhradu trov konania za opakované a právne nenáročné žaloby priznáva v plnom rozsahu. Krátením trov vedľajšiemu účastníkovi okresný súd navyše nenapĺňa záväzok obsiahnutý v čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, keď miesto toho, aby chránil hospodárske záujmy spotrebiteľa, a teda aj združení na jeho ochranu, chráni hospodárske záujmy dodávateľa. Navyiac sa neriadil názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici formulovaným v uznesení sp. zn. 13Co/200/2012, kde krajský súd uviedol „argument súdu, že na strane vedľajšieho účastníka na strane odporcu sa jedná o opakované, právne nenáročné podanie v obdobných veciach nie je dostatočným dôvodom na to, aby krátil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy právneho zastúpenia v rozsahu dvoch tretín a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu jednej tretiny či už podľa odseku 1 alebo 2 ust. § 150 O. s. p.. Podľa názoru odvolacieho súdu, úvaha o právne nenáročných podaniach v obdobných veciach neobstoí, pretože, aby bolo možné pristúpiť k úvahám o premlčaní nároku je potrebné oboznámiť sa s podstatou nároku, jeho vzniku, jeho existenciou a dĺžkou jeho trvania. Nie je možné automaticky a paušálne vznášať námietku premlčania bez toho, aby sa vedľajší účastník nezaoberal uvedenými skutočnosťami.“ V ďalšom obsahu svojho odvolania vedľajší účastník citoval z viacerých rozhodnutí odvolacích súdov. Na základe uvedeného odvolateľ navrhol napadnutý výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania vedľajšieho účastníka zmeniť a tomuto priznať plnú náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že vedľajší účastník ako združenie na ochranu spotrebiteľa, musí byť sám schopný poskytnúť právnu pomoc v súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania. Súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi navyše neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. V ďalšom sa navrhovateľ pridržiaval obsahu svojho odvolania zo dňa 25. 4. 2013.

Krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie prejednal v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte „O. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa a vo výroku o trovách konania navrhovateľa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Výrok, ktorým okresný súd zaviazal navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania v sume 47,30 EUR na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, odvolací súd s poukazom na § 220 O. s. p. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O. s. p.) a ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“) spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie konanie, ktoré

a) je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazujú zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby,

b) môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lešť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody (§ 6 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Podľa § 53 ods. 1, 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 1, 5 OZ).

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ).

Ako už bolo uvedené vyššie, navrhovateľ sa návrhom vo veci samej zo dňa 11. 7. 2012 domáhal voči odporkyňi zaplata sumy 839,41 EUR s príslušenstvom z titulu porušenia zmluvných povinností zo zmluvy o úvere zo dňa 16. 11. 2005, ktorú uzatvorila odporkyňa s právnym predchodcom navrhovateľa. Vedľajší účastník na strane odporkyne v priebehu konania vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa s tým, že poukázal na skutočnosť, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18. 3. 2010, prostredníctvom ktorej mala odporkyňa uznať svoj dlh voči navrhovateľovi, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a z tohto dôvodu je neplatná. Okresný súd postup navrhovateľa, ktorý v rámci uzatvárania dohody o splátkovom kalendári so spotrebiteľom tomuto podsúva aj právny úkon uznania záväzku zneužívajúc nedostatok právneho vedomia spotrebiteľa, považoval za nekalú praktiku, ktorá nemôže požívať právnu ochranu. Zároveň uviedol, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára zo dňa 18. 3. 2010 je neurčitým právnym úkonom. Preto okresný súd uvedený právny úkon neakceptoval, prihliadol na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom na strane odporkyne a návrh navrhovateľa zamietol.

S uvedeným názorom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

V prejednávanej príhode navrhovateľ svoj nárok na zaplata dlžnej sumy odvodzuje od úverovej zmluvy zo dňa 16. 11. 2005 uzatvorenej medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako obchodnou spoločnosťou, predmetom podnikateľskej činnosti ktorej bolo poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (nebankovým spôsobom) a odporkyňou, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy zjavne nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Uvedený záver možno urobiť z označenia zmluvných strán v rámci zmluvy o úvere zo dňa 16. 11. 2005, výpisu z obchodného registra právneho predchodcu navrhovateľa i z výsluchu odporkyne na pojednávaní. Predmetná zmluva je teda zmluvou spotrebiteľskou, ktorú skutočnosť navyše nespochybňoval ani navrhovateľ. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ak je predmetom konania splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda uzavretím uvedenej zmluvy vznikol vzťah spotrebiteľský, ustanovenia upravujúce právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je potrebné aplikovať nielen na samotnú spotrebiteľskú zmluvu, ale aj na právne úkony, ktoré na spotrebiteľskú zmluvu nadväzujú a majú vplyv na obsah toho zmluvného vzťahu, teda aj na dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18. 3. 2010. Táto je totiž, rovnako ako samotná spotrebiteľská zmluva, uzatvorená medzi dodávateľom (obchodnou spoločnosťou zaoberajúcou sa vymáhaním pohľadávok) a spotrebiteľom, je tvorená predtlačným formulárom s priestorom na dopísanie osobných údajov dlžníka, a navyše predstavuje zmluvnú modifikáciu práv a povinností vyplývajúcich zo spotrebiteľského vzťahu založenom samotnou spotrebiteľskou zmluvou. Preto uvedenú dohodu nemožno posudzovať samostatne bez zreteľa na existenciu ustanovení upravujúcich spotrebiteľské vzťahy a právny záväzok konajúceho súdu aj ex officio zabezpečovať, aby spotrebiteľ nebol viazaný dojednaniami, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Okresný súd bol, teda, povinný

aj bez návrhu skúmať, či dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18. 3. 2010 obsahuje alebo neobsahuje podmienky, ktoré predstavujú neprimerané znevýhodnenie postavenia spotrebiteľa (odporcu) v porovnaní s postavením dodávateľa (navrhovateľa).

Postup okresného súdu a zároveň i záver, ku ktorému po posúdení predmetnej dohody okresný súd dospel, považuje odvolací súd za vecne správny. Rovnako ako okresný súd odvolací súd preskúmaním uvedenej dohody dospel k názoru, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18. 3. 2010 vzhľadom na svoj formulárový charakter neumožňovala spotrebiteľovi (odporkyňi) akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť jej obsah. Ak mala odporkyňa záujem o to, aby jej navrhovateľ umožnil svoj dlh uhrádzať v splátkach, ktorá dohoda by bola v jej záujme, musela zároveň uznať svoj záväzok voči navrhovateľovi so všetkými s tým spojenými dôsledkami, čo jej postavenie voči navrhovateľovi naopak oslabovalo. S cieľom oddialiť konečnú splatnosť dlhu formou splátkového kalendára odporkyňa „dosiahla“ založenie novej desaťročnej premlčacej lehoty nároku navrhovateľa, čím si značne zhoršila svoje zmluvné postavenie. Pokiaľ totiž premlčaním rozumieme kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok (jeho súdnu vymáhateľnosť) možno odvrátiť námietkou premlčania, začatím plynutia novej desaťročnej premlčacej doby sa odporkyňa na podstatne dlhšie obdobie ako tomu bolo pred uznaním záväzku, zúžil okruh prostriedkov ochrany pred prípadným uplatnením nároku navrhovateľom. Aj z ďalších právnych súvislostí pritom vyplýva, že dohoda o splátkovom kalendári nebola zo strany navrhovateľa žiadnym dobrodením (keďže navrhovateľ len odložil podanie žaloby), ale naopak navrhovateľ napriek tomu, že si bol vedomý účinkov, ktoré dosahuje (snaží sa dosiahnuť) v podobe obnoviteľnosti nároku, ktorý by sa čoskoro premlčal, neposkytol odporkyňi žiaden benefit (napr. v podobe odpustenia úrokov z omeškania, poplatkov, časti istiny, a podobne), ale naopak, do dôsledkov vylúčil aj aplikáciu dispozitívneho ustanovenia § 521 OZ. V zmysle uvádzaného ustanovenia totiž platí, že ak dôjde k dohode o tom, že sa už splatný dlh bude plniť v splátkach, a ak veriteľ chce, aby dlžník v splátkach plnil aj úroky z omeškania, musí sa to výslovne dohodnúť. Ako už bolo uvedené vyššie, navrhovateľ formuláciou dohody o uzavretí splátkového kalendára použitie citovaného ustanovenia vylúčil. Navyše s poukazom na vyjadrenie odporkyne na pojednávaní, v ktorom okrem iného uviedla, že tlačivo dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku vypísala pracovníčka navrhovateľa, a to bez toho, aby odporkyňa vysvetlila, čo znamená uznanie záväzku, možno mať vážne pochybnosti aj o tom, či právny úkon uznania záväzku inkorporovaný do dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18. 3. 2010 bol odporkyňou uskutočnený slobodne (ako predpoklad jeho platnosti - § 37 OZ á contrario).

Odvolací súd má pochopiteľne naďalej za to, že uznanie záväzku ako forma zabezpečenia záväzku je vo všeobecnosti inštitútom legálnym a právom aprobovaným. Ide o jednostranný úkon, ktorý tento svoj charakter nestráca ani vtedy, keď je súčasťou iného dvojstranného úkonu (v prejednávanej dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku). V konkrétnej veci však ide predovšetkým o to, akým spôsobom tento úkon dlžníčky (spotrebiteľky) vznikol. Ak by vznikol zo slobodnej vôle spotrebiteľky (napr. aj z dôvodu, aby spotrebiteľka nebola vedená ako neplatič a mohla sa uchádzať o úver ďalší), súd by voči jeho platnosti namietal zrejme nemohol. V tomto prípade však z vykonaného dokazovania vyplýva, že to bol práve navrhovateľ, ktorý inicioval návštevu odporkyne a dal jej podpísať ním vopred pripravený formulár, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníčke prezentoval, vložil aj pre spotrebiteľku nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku. Uvedené možno vyvodiť z výpovede odporkyne, ako aj zo skutočnosti, že navrhovateľ v prvostupňovom konaní a ani v rámci odvolania opak netvrdil, navyše sám uviedol, že dohoda bola podpísaná v mieste bydliska odporkyne. Obdobné prípady sú pritom odvolaciemu súdu známe aj z jeho úradnej činnosti, keď navrhovateľ skupuje veľké množstvo prevažne premlčaných pohľadávok, ktoré potom uplatňuje na súde, nezdráhajúc sa využiť akékoľvek prostriedky, ktoré by potenciálnu vymožitelnosť jeho pohľadávok posilnili (napr. pristúpenie k záväzku účelovo skryté do dohody o uzavretí splátkového kalendára; formulácia o vedomosti o premlčaní dlhu skrytá do článku 3. Dohody o uzavretí splátkového kalendára s označením „Forma splatenia záväzku“; rozhodcovská doložka v rámci dohody o uzavretí splátkového kalendára; dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorej podpisom nedôjde k platnému uzavretiu dohody o splátkovom kalendári, ale len k uznaní záväzku, a pod.). V uvedených súvislostiach preto podľa názoru odvolacieho súdu nejde ani v prejednávanej dohode o nič iné ako o zneužitie práva jeho výkonom v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), pretože odporkyňa podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára okrem uzavretia dohody o splátkovom kalendári, nevedomky uzatvorila aj úkon iný, ktorý jej postavenie v zmluvnom vzťahu značne oslabil a nebol vo sfére jej záujmu. V tejto súvislosti odvolací súd len príkladom poukazuje na ustálenú

judikatúru Českej republiky (použiteľnú aj na prejedávaný prípad pre stále pretrvávajúcu blízkosť právnej úpravy), keď Ústavný súd ČR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 1845/11 uviedol, že zmluvné dojednania spotrebiteľských zmlúv sa nemôžu odchyliť od tohto zákona (Občianskeho zákoníka - pozn. odvolacieho súdu) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nesmie vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo si inak zhoršiť svoje postavenie. To znamená, že postavenie spotrebiteľa nemôže byť zhoršené, a to ani s jeho súhlasom, naopak odchýlky v neprospech dodávateľa možné sú. Vzhľadom na uvedené Ústavný súd ČR vyhlásenie dlžníka (spotrebiteľa) o predĺžení premlčacej doby v prospech dodávateľa považoval za absolútne neplatné z dôvodu, že postavenie spotrebiteľa bolo daným úkonom značne zhoršené. Obdobne aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 uviedol: „Kým rešpektovanie princípu ignorancia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“ Vychádzajúc potom z podstaty práva na ochranu spotrebiteľa, ktoré je založené na tom, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti alebo neznalosti nie je schopný konkurovať v obratnosti vyškoleným a skúseným profesionálom znalým práva a technik moderného obchodu, nemožno spôsobu posilňovania svojho práva, ktorý zvolil navrhovateľ, poskytnúť ochranu. V prejednávanej veci totiž nejde zo strany navrhovateľa o aplikáciu právnej normy spôsobom prinášajúcim mu výhodu právnou normou predpokladaným spôsobom, ale o ľstivé zneužitie neznalosti dlžníkov a ich strachu pred prípadným súdnym, resp. následným exekučným konaním. Preto pokiaľ okresný súd konanie navrhovateľa pri predkladaní dohôd o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku spotrebiteľom na podpis posúdil ako nekalú prax, ktorému konaniu (výkonu práva) nemožno poskytnúť súdnu ochranu, a z tohto dôvodu na obsah dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18. 3. 2010 okresný súd neprihliadal, postupoval vecne správne.

Nakoľko sa potom odvolací súd stotožnil aj s názorom, že premlčacia doba nároku navrhovateľa začala plynúť od decembra 2006 (konkrétne od 20. 12. 2006 - poznámka odvolacieho súdu) a uplynula 20. 12. 2010, zatiaľ čo navrhovateľ svoje právo na súde uplatnil až 23. 7. 2012, rozhodol okresný súd vecne správne, pokiaľ návrh navrhovateľa zamietol a tomuto, ako účastníkovi v konaní neúspešnému, náhradu trov konania nepriznal. Preto odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa a vo výroku o trovách konania navrhovateľa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Ďalej sa odvolací súd zaoberal správnosťou výroku okresného súdu, ktorým tento priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 47,30 EUR.

Z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie (ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené s účinnosťou od 15. 10. 2008 zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky 10a uvedenej v tomto ustanovení) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia.

Keďže ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p. je z hľadiska systematického zaradenia vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 O. s. p. špeciálnym ustanovením, možno vyvodiť, že v tomto prípade sa nevyžaduje splnenie všeobecnej podmienky pre pripustenie vstupu do konania vyplývajúcej z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p., ktorou je existencia právneho záujmu na výsledku konania.

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O. s. p.).

Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu vedľajší účastník má oprávnenie vystupovať v tomto konaní na strane odporkyne, pričom nemusí preukazovať "právny záujem na jeho výsledku", pretože (ako už bolo uvedené vyššie) možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p.. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 O. s. p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodit' len jeden záver, a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konanie realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 ods. 1 O. s. p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Navyše ani samotný Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním.

Pokiaľ navrhovateľ v rámci svojho odvolania dôvodil, že vedľajší účastník na strane odporkyne ako spotrebiteľské združenie musí byť zo svojej podstaty schopný samostatne poskytovať právnu pomoc v súdnych konaniach, s uvedeným sa stotožniť nemožno. Podľa článku 29 Ústavy SR sa totiž právo združovať zaručuje každému a výkon tohto práva je možné obmedziť len v prípadoch ustanovených zákonom, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, na ochranu verejného poriadku, predchádzanie trestným činom alebo na ochranu práv a slobôd iných. Preto sa v občianskych združeniach (v výnimkou platiacou pre odborové organizácie podľa § 2 ods. 4 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov) môžu združovať akékoľvek subjekty práva, a to bez ohľadu na skutočnosť, či sú odborne spôsobilé vykonávať všetky činnosti, ktoré to ktoré občianske združenie vykonáva. Preto napríklad občianske združenie, ktorého účelom je ochrana práv spotrebiteľa, môže byť tvorené napríklad výlučne len laikmi z oblasti práva a svoju činnosť v rámci súdnych konaní nutne realizovať (ak chce ochranu spotrebiteľa v súdnom konaní efektívne zabezpečiť) prostredníctvom tretích splnomocnených osôb, napríklad prostredníctvom advokáta. Zo samotnej skutočnosti, že vedľajší účastník je podľa znenia svojich stanov založený za účelom ochrany spotrebiteľa, nemožno (tak ako to urobil navrhovateľ) ešte vyvodit', že vedľajší účastník je sám o sebe spôsobilý kvalifikovanú pomoc spotrebiteľovi v rámci súdneho konania poskytnúť, a to tým skôr, že v konaní nebolo preukázané, že by členmi vedľajšieho účastníka na strane odporkyne boli osoby, ktoré majú právnické vzdelanie.

Trovy uplatnené vedľajším účastníkom v sume 141,79 EUR okresný súd považoval za účelne vynaložené, keď mal za preukázané, že odporkyňa bola v konaní úspešná práve z dôvodu vznesenej námietky premlčania vedľajším účastníkom. Napriek uvedenému, vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne okresný súd priznal len čiastočnú náhradu uplatnených trov konania (v rozsahu jednej tretiny) z dôvodu, že ide o opakované zastupovanie v obdobných veciach, pričom sa jedná o administratívne a právne nenáročné úkony. Právne uvedené krátenie trov podriadil pod znenie § 150 O. s. p..

Účelnosť trov právneho zastúpenia potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva v súdnom konaní je potrebné posudzovať z hľadiska, či boli tieto trovy vynaložené na úkony, ktoré mali reálny vplyv na výsledok súdneho konania, prihliada sa na obsah uvedených úkonov (z hľadiska ich skutkovej a právnej náročnosti) ako aj na skutočnosť, či právnym zastúpením a následným uplatňovaním jeho trov vzhľadom k osobitostiam niektorých sporov a účastníkov konania celkom zjavne nedochádza k zneužívaniu práva na zastúpenie advokátom.

Ako už bolo uvedené vyššie, návrh navrhovateľa bol zamietnutý z dôvodu, že okresný súd prihliadol na námietku premlčania nároku navrhovateľa vznesenú vedľajším účastníkom. Pokiaľ si potom vedľajší účastník na strane odporkyne uplatnil právo na náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom bola námietka premlčania vznesená), uvedené úkony možno považovať za účelné z hľadiska toho, že ich vynaložením vedľajší účastník sledoval a priamo realizoval ochranu práv odporkyne proti uplatňovanému nároku navrhovateľa. Úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia možno pritom považovať za nevyhnutný

z hľadiska toho, aby sa právny zástupca vedľajšieho účastníka oboznámil s uplatňovaným nárokom v návrhu na začatie konania (jeho charakterom a právnym či skutkovým odôvodnením) a jeho prílohami (v prejednávanej prípadnej najmä so zmluvou, plnenie z ktorej navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje, obchodnými podmienkami, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, zmluvou o postúpení pohľadávok a pokusom o zmier). Čo sa týka druhého uplatňovaného úkonu - odporu proti platobnému rozkazu, je síce možné súhlasiť s názorom okresného súdu, že tento úkon vykazuje určité podobnosti s inými vyjadreniami vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, ktoré tento využíva aj v iných konaniach, v ktorých v pozícii vedľajšieho účastníka vystupuje, na druhej strane je však nutné poukázať na skutočnosť, že spôsob obrany vedľajšieho účastníka na strane odporkyne (v postavení spotrebiteľky) determinuje práve navrhovateľ podávaním formulárových žalôb na základe spotrebiteľských zmlúv s premlčanými nárokmi. Pokiaľ, teda, navrhovateľ opakovane vyvoláva spory na obdobnom skutkovom a právnom základe, nie je možné vytýkať právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka, keď v záujme efektívnej ochrany spotrebiteľa využije obdobné prostriedky ochrany, navyše ak uvedené prostriedky sa ukázali byť účinnými v iných obdobných konaniach. Uvedené konštatovanie je zdôraznené skutočnosťou, že v niektorých prípadoch je obrana už použitá v inom konaní, kde vedľajší účastník vystupoval, jedinou účinnou, a teda ak má vedľajší účastník záujem reálne ochrana spotrebiteľa dosiahnuť, nevyhnutne musí siahnúť k obdobnej obrane, akú už v minulosti použil. Čo sa týka skutkovej a právnej náročnosti podania vedľajšieho účastníka, ktorým okrem iného vzniesol námietku premlčania, je potrebné uviesť, že vedľajší účastník na strane odporkyne v prvom rade právne posúdil zmluvu, na základe ktorej navrhovateľ svoj nárok vo veci samej uplatnil, z hľadiska, či sa jedná alebo nejedná o zmluvu spotrebiteľskú, následne dospel k záveru, že uvedená zmluva má formulárový charakter, ktorého obsah odporkyňa nemohla ovplyvniť. Ďalej musel posúdiť, kedy nastala splatnosť uplatňovaného nároku, kedy premlčacia doba začala plynúť a kedy márne uplynula. Navyše musel v danom prípade osobitne posudzovať dohodu o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku so záverom, že táto obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a z akých dôvodov. Podanie vedľajšieho účastníka teda obsahuje dostatočné právne posúdenie zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou, jej všeobecných podmienok a dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ako aj aplikáciu tohto právneho posúdenia na individuálne v tomto podaní určený skutkový stav, čo zároveň robí jeho podanie dostatočne individualizovaným. Skutočnosť, že účastník konania (prípadne vedľajší účastník) vystupuje v určitých typoch sporov opakovane (hromadne) teda nie je sama o sebe dôvodom, pre ktorý by neboli jeho trovy, v takýchto konaniach vynaložené, účelné a rovnako v prejednávanej prípadnej nemožno úkony uskutočnené právnym zástupcom vedľajšieho účastníka hodnotiť ako tak nenáročné, že by ich uskutočnenie prostredníctvom právneho zástupcu rovnako účelné nebolo. Zároveň však uvedené dôvody neumožňujú uplatnené trovy konania krátiť s poukazom na § 150 O. s. p. tak, ako to urobil okresný súd, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 150 ods. 1 O. s. p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť (§ 150 ods. 2 O. s. p.).

Aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy výlučne v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania (t. j. aj ich účelnosť), avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v konkrétnych okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. V praxi sa citované ustanovenie môže aplikovať napr. vtedy, ak ide o spor medzi účastníkmi, ktorí účastníci vyvíjajú enormnú snahu na ukončenie daného sporu a takto vyriešený spor je na prospech obidvoch účastníkov. Tiež napríklad v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ak v konaní úspešný navrhovateľ pred podaním návrhu nenavrhol ostatným spoluvlastníkom vyporiadanie podielového spoluvlastníctva dohodou, a títo spoluvlastníci so zrušením a vyporiadanim podielového spoluvlastníctva v súdnom konaní súhlasili. Aplikácia § 150 ods. 1 O. s. p. však nie je možná z dôvodu,

že trovy konania nie sú účelné (napr. z dôvodov uvádzaných v napadnutom výroku rozsudku, t. j. z dôvodu ich nenáročnosti, či opakovanosti), keď platí, že účelnosť trov konania je jedným z predpokladov, aby tieto trovy mohli byť vôbec priznané (vznikol na ne nárok), a len v prípade ak táto podmienka je splnená, prichádzajú eventuálne do úvahy celkom výnimočné okolnosti osobitného zreteľa spočívajúce v individualitách konkrétneho konania alebo jednotlivých jeho účastníkov, pre ktoré okolnosti možno celkom výnimočne účelne vynaložené trovy úspešnému účastníkovi konania nepriznať.

Ustanovenie § 150 ods. 2 O. s. p. potom umožňuje v konaní úspešnému účastníkovi uplatnené trovy konania nepriznať alebo ich krátiť výlučne za situácie, keď v prípade drobných sporov sú uplatnené trovy konania neprimerané voči pohľadávke. V prejednávanom prípade však navrhovateľom uplatnená pohľadávka predstavuje 839,41 EUR, zatiaľ čo vedľajším účastníkom uplatnené trovy konania len sumu 141,79 EUR. Preto citované ustanovenie na prejednávaný prípad použiť nemožno.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by bolo potrebné vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznať (tak, ako to požadoval navrhovateľ), ale ani dôvody, pre ktoré okresný súd trovy konania vedľajšieho účastníka krátil na jednu tretinu ich uplatnenej výšky. Preto odvolací súd s poukazom na § 220 O. s. p. napadnutý výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania vedľajšieho účastníka zmenil tak, že navrhovateľa zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy prvostupňového konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 141,79 EUR. Uvedené trovy pozostávajú z tarifnej odmeny za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia v sume 51,45 EUR a odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 9. 11. 2012 v sume 51,45 EUR (základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty sporu podľa § 10 ods. 1, s použitím § 14 ods. 1 písm. a/, b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení zmien a doplnkov, ďalej aj „Vyhláška“) a z režijnej paušálnej náhrady výdavkov za uvedené úkony právnej služby v celkovej sume 15,26 EUR (7,63 EUR x 2) podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky. Keďže právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporkyne je platiteľom DPH, uvedené položky sa zvyšujú o 20 % DPH t. j. o sumu 23,63 EUR.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1, v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.. Odporkyňa i vedľajší účastník na jej strane boli v odvolacom konaní úspešní, a preto im podľa vyššie citovaných ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Navrhovateľovi, ktorý si uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 71,11 EUR, a ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný, právo na náhradu trov odvolacieho konania nevzniklo.

Odporkyňa si trovy odvolacieho konania neuplatnila a ani jej žiadne konkrétne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania odporkyne nerozhodoval (§ 151 ods. 1 prvá veta O. s. p.). Vedľajší účastník na strane odporkyne si právo na náhradu trov odvolacieho konania uplatnil riadne a včas v odvolaní a tiež v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa. Na základe uvedeného odvolací súd zaviazal navrhovateľa, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný, k povinnosti uhradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania v celkovej sume 111,36 EUR za dva úkony právnej služby, a to odvolanie vedľajšieho účastníka voči výroku o trovách konania a podanie písomného vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa spolu s paušálnou náhradou výdavkov (režijný paušál) za uvedené úkony právnej služby a DPH. Z tarifnej hodnoty veci (suma 839,41 EUR) predstavuje základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sumu 51,45 EUR (úkon písomného vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa), polovica základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby sumu 25,73 EUR (úkon odvolania vedľajšieho účastníka), režijný paušál 2 x 7,81 EUR (15,62 EUR) a DPH 18,56 EUR, spolu 111,36 EUR.

Podľa § 149 ods. 1 O. s. p. je navrhovateľ povinný zaplatiť uvedené trovy odvolacieho konania k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.